

34/6

LA CAMPANA DE GRACIA

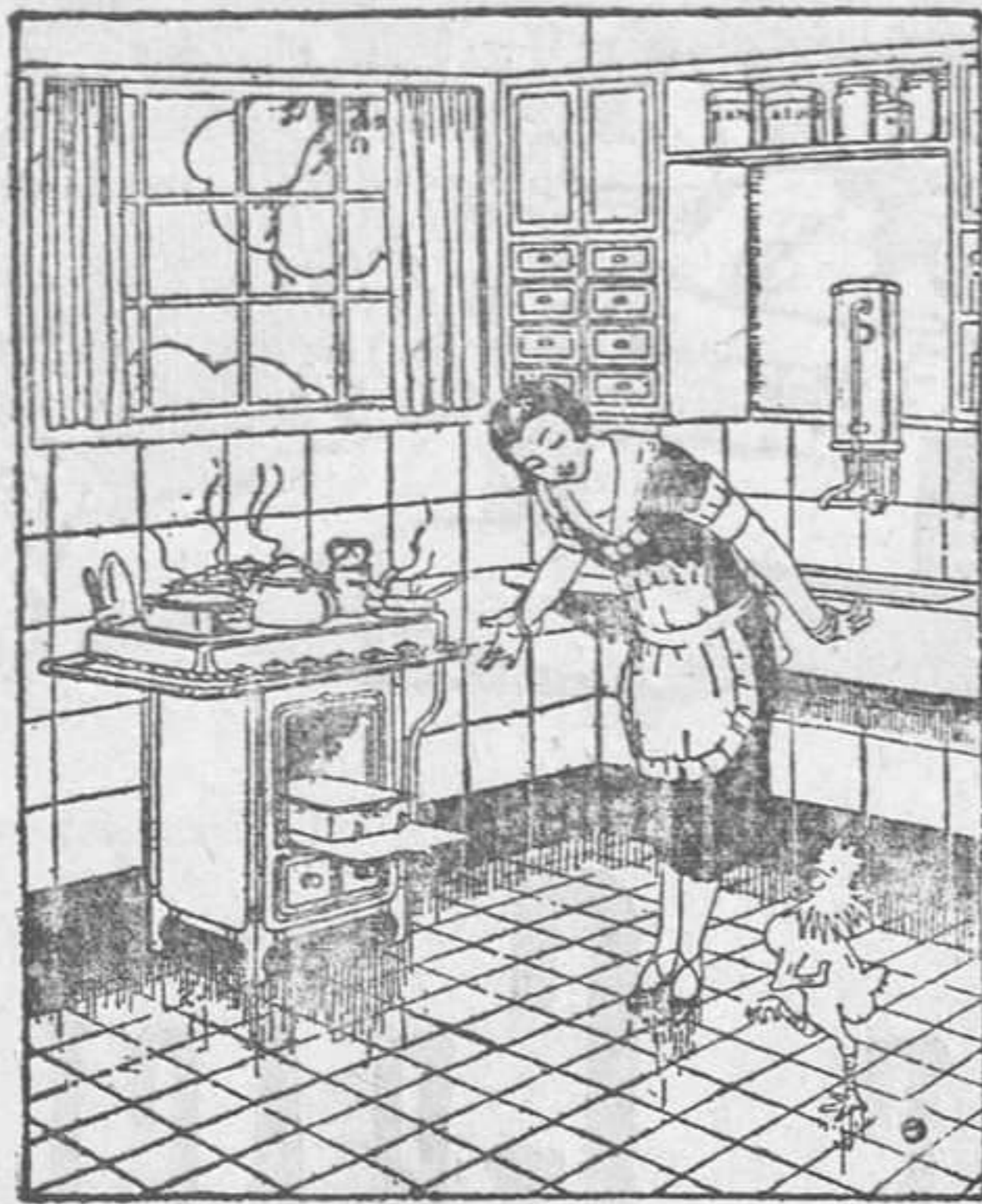
Any LXV - Batallada 3368

Preu: 15 cèntims

Barcelona, 9 de febrer del 1934

La figuereta d'aquest any

LA CUINA A GAS INDISPENSABLE A TOTA CASA MODERNA

EXPOSICIO I VENDA:

APLICACIONES AL GAS

Avinguda Portal de l'Angel, núm. 20

Un soldat mes

A desgrat del meu costum d'escriure tots els meus articles en primera persona del plural, avui em veig precisat a emprar el personalíssim «jo» per tal com tot l'escrit gira a l'entorn de la meua modesta persona.

Algú, potser, creurà que caic en el terreny de la pedanteria en parlar de mi mateix, però seguiu llegint i no em condemneu tan aviat, ja que en el meu escrit no trobareu res que s'assembla a un afalac personal.

Una eufòria íntima — antitesi de l'eufòria del senyor Lerroux — m'impulsa a dir-vos el que experimento. Voldria proclamar-ho ben alt, a crits, per tal que tothom se n'assabentés, però he de limitar-me a les pàgines acollidores d'aquest setmanari, el director del qual sempre ha tingut la màxima atenció per als meus insignificants articles.

Ultra l'eufòria de la qual us parlo, reconec que dec una certa satisfacció a la meua ànima. Altrament, potser l'ànima es moriria de pena i això, francament, em doldria moltíssim.

Aquesta eufòria, aquesta benaurança, aquest pessigolleig de satisfacció que recorre el meu ésser es deu a haver adquirit carta de ciutadania. Des del 26 de gener del 1934, sóc català! Ja veieu, doncs, que aquest fet de transcendental importància mereix aquest curt escrit.

La carta de ciutadania diu així: «...i que renuncia a la protecció del pavelló nord-americà estant disposat a servir i complir la Constitució i les Lleis de la República. En vista de

les anteriors manifestacions i havent prestat el jurament prescrit per la Llei, el senyor jutge disposa la inscripció de...»

Aquesta inscripció representa la meua incorporació definitiva als rengles de la democràcia catalana. Abans, quan pertanyia a l'altra República, tots els meus actes i escrits a favor de Catalunya em semblaven una intrusió en afers aliens, tot i sentir un pregon afecte per la vostra terra. Avui, però, puc escriure i dir: «La nostra Catalunya; la nostra República» sense por d'ésser desautoritzat.

Aquesta inscripció vol dir un vot més per les esquerres catalanes i podeu estar segurs que tot seguit gestionaré la meua inclusió a les llistes dels Cens. ¡Amb quina recança he hagut d'esguardar com els altres votaven i jo havia de quedar-me al marge de la lluita!

Des del dia 26 de gener del 1934 tot em sembla nou, àdhuc la gent. Ara,estic en el meu país i si abans ja feia l'elogi de Catalunya, ¿què no faré i diré a favor de la terra que sempre m'ha acollit i m'ha volgut com a fill seu?

Jurídicament parlant, he tornat a néixer i gairebé estic per celebrar un bateig — un bateig civil, naturalment — en el qual jo assumiria el paper de nou nat.

He entrat, doncs, en una nova vida; sóc un ésser nou; sóc un soldat més que s'incorpora — de fet ja m'havia incorporat fa anys — amb tots els drets a la vida civil de Catalunya i de la República; sóc un nou català que ha nascut als trenta anys i deixa enrera el seu nom de fonts primitiu: Enry, i el

canvia per la seva correspondència catalana: Enric.

Ja veieu, doncs, que tot el que us he dit no té res a veure amb la pedanteria. Admeto que l'article és personal, però no trasllueix cap intenció de lloanca. Tan sols un impuls irreprimible de fer-vos saber que sóc com vosaltres; de cercar la vostra amistat; de compartir les vostres coses; d'acatar i defensar les vostres Lleis; d'admirar i estimar la vostra terra — que també és meua ara — de dir-vos que sóc català, cosa que m'omple de joia i orgull.

Perdoneu-me si he abusat de la vostra paciència però digueu-me: ¿què faríeu vosaltres si us trobéssiu en el meu lloc? Segurament el mateix que jo he fet.

I ara permeteu-me que aixequi la veu per a cridar, aquesta vegada amb plens drets de català i republicà: ¡Visca Catalunya! ¡Visca la República!
ENRIC SANTEUGINI

CORRESPONDENCIA

Xanet. — No farem res. No fa pel nostre tarannà.

Un suat. — No sabem si vostè ho serà. Però el seu treball, sí.

Dos de Reus. — Caram! ¡Ves ara amb què éens surt!

Biel. — Posi's tranquil. I si es vol fer retratar, no se'n estigui.

Indiot. — Es publicarà un dia d'aquest.

Santeta. — Veurem el que farem. Segurament farem el que trobarem.

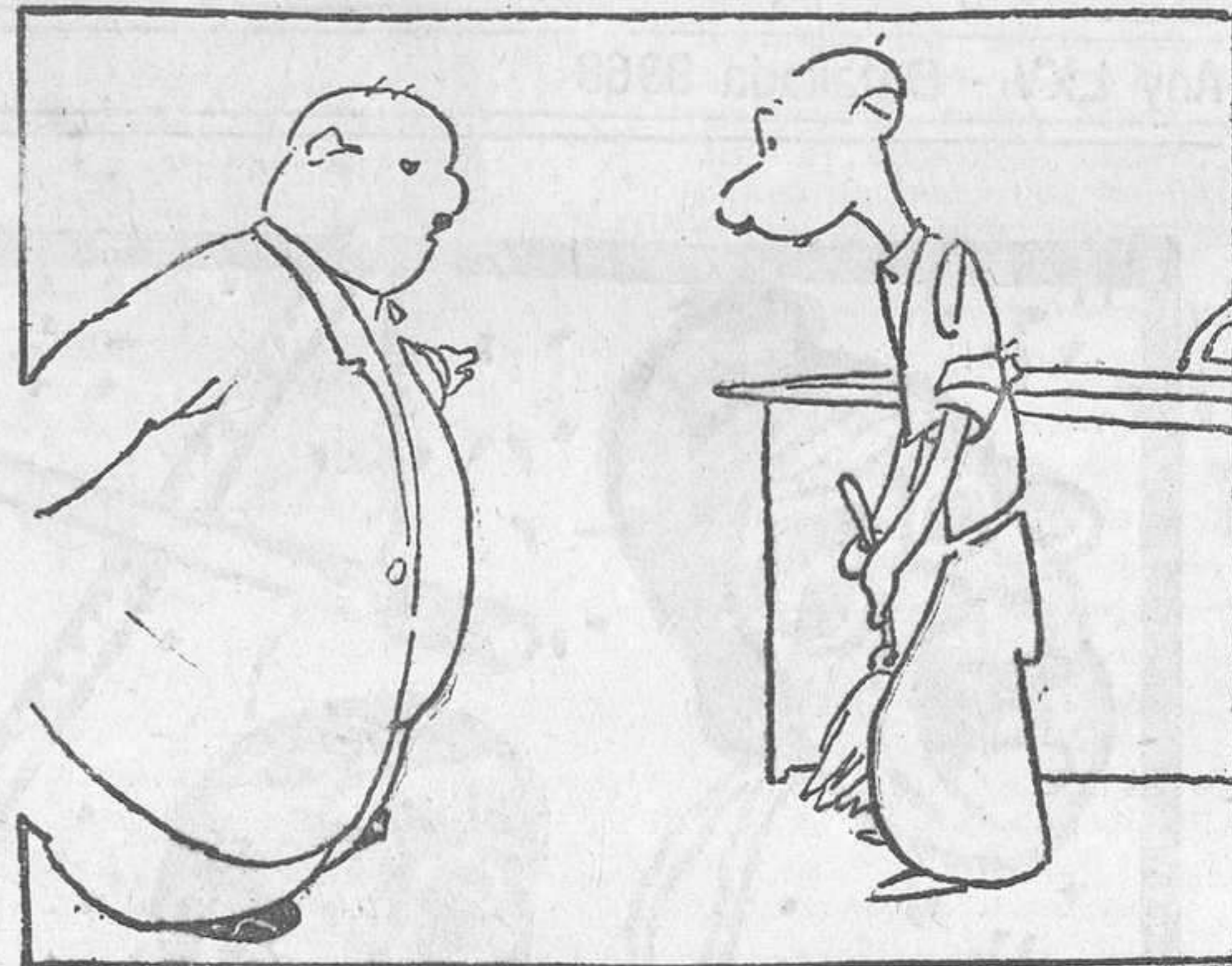
Tres republicans vells. — No som res en aquest món. Al cove.

Pau Soka. — Està completament equivocada. No és cert.

Pou. — Veu? Això ja és posar-se a la raó.

Corneta. — El ninot es bonic. Es publicarà.

L. M. — No ens fa peça. I ens dol, la veritat.

—Ara m'he fet fejecista.

—I això, què és?

—Miri: paguem sis rals al mes.

Sumal. — No ho recordem. Però quan vostè ho diu!

P. F. — Ja li publicarem, però tenim por.

A. C. C. — Es fluixet, però mirarem d'engiponar-lo.

Maku. — Aprofitarem el xistot. El dibuix no va.

Res de nou. — Ens ha agradat molt. Vagi fent.

M. L. — Res, home, res. Són coses de la vida.

Pau F. — Se li enviaran els

números que demana.

Manuel R. — Un home ha de tenir paraula. Ja m'entén, oi?

Joanet. — Anirà. No estranyi s'hi veu alguna modificació.

Robert. — Es bonic, però és escabrós. Veurem.

R. S. — Sí, senyor. Té tota la raó. Mirarem de fer-ho com vostè diu.

Pop. — Al cove, per dret propi.

—Tiet Lacandru. ¿Per què deixes tornar els monàrquics de França...?

—Es que, tal com es van posant les coses, encara potser ajudarán a fer Govern...

STAMBUL - DANCING

(Estil Gran Casino)
Ada. Francesc Layret, 106

Des de les onze de la nit a les quatre de la matí. Vigílies i dies festius, de sis a nou

ANNIE LABAN
MARUJA DE ARCE
ASCENSIO MUGUET

Tots els dies meravellosos espectacle frívol de gran alegria i color
ORQUESTRA TIPICA ARGENTINA i MELODIANS ORQUESTRA

MUSIC HALL INTERNACIONA

POMPEIA

Nou de la Rambla, 103 i M. del Duero, 52 - Tel. 17033

EXIT DEFINITIU de

LIS-LOA

Hermanos LEWIS-Pili Novarro

i la formidable

DEMON'S JAZZ

Pròxim debut de

ROSARILLO DE TRIANA

HOLLYWOOD

BAR DANCING
Cabaret aristocràtic

DEMON'S JAZZ - ELSIE BAYRON - GLORIA LIBRAN

LIS-LOA BRAZ-FEL

LA CAMPANA DE GRACIA

Setmanari dels esquerristes catalans

Redacció i Administració: R. Universitat, 25, entl. - Tel. 22122

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Ciutat	1'80 pessetes trimestre
Península	?'10 » »
Estranger	3'75 » »

Les dretes espanyoles, dignament representades a Catalunya per la Lliga, s'han entestat, pel que es veu, que la situació s'espantia i fan tot el que poden per tal d'aconseguir una anormalitat que afavoreixi els seus tenebrosos dissenys. L'aspiració a un règim feixista inspira tot els seus actes, que com sempre, tenen un caire hipòcrita, fill d'aquella vella tradició de tirar la pedra i amagar la mà. Aquesta obsessió feixista es reflexa en tots els seus actes, fins en els d'aparença més inofensiva. A Catalunya, els de la Lliga Catalana, en retirar-se de la nostra Cambra, adreçant així un atac covard al règim parlamentari, no ha fet més que treballar pel feixisme, ja que prou és sabut que l'enemic a dit règim constitueix una de les característiques del feix arreu del món. Les dretes espanyoles han perdut tota noció de prudència. No es recorden, no volen recordar, que unes Corts Constituents, podien fer el que vulguessin, que tenien en la seva mà la possibilitat de transformar el país, de decantar-lo cap allí on malauradament no ha estat decantat. No volen recordar que la República, magnànima, carregada de bona fe, inspirada en un exagerat respecte a la llei escrita, no va fer res del que elles temien i que va fer-les amagar esporugides.

I en no voler recordar aquesta conducta, un cop s'han vist amb una majoria que els permet posseir el comandament del poder, encara que no la seva responsabilitat, imposen la seva força, i fan que les segones Corts de la República, joguina en les seves mans, atropellin els sentiments del poble, prenent acords que ofenen greument a aquells que el 14 d'abril lliuraren la gran batalla contra el règim. La complicitat d'un Govern dèbil, instrument de les dretes, fa planer el canvi. El clero i el rancunios, malgrat el que preveu la Constitució de la República. Els ex-ministres de la dictadura, els enemics del règim, els homes suspects de la única força dels quals és llur insolent fortuna, tornem a Espanya i es reintegren a la vida pública com si res no hagués passat. I ja es parla d'una amnistia que permeti als Barrera, Martínez Anido i Sanjurjo, poder tornar a amenaçar la pau d'Espanya. I quan aquesta conducta insensata desperta el recel i la inquietud, i quan una reacció popular es deixa sentir, precursora de moviments reivindicatius, les dretes criden, esvaloten i s'atreveixen a prendre l'ofensiva. Grups feixistes atropellen a pacífics ciutadans. Els estudiants d'esquerra són agredits. Els tradicionalistes palesen llur insolència. Els de la grotesca «Falange» volen exhibir llurs forces. La clerecia escomet contra el règim. I el Govern, impotent, joguina de les minories, prest a tota claudicació, deixa fer, malgrat les seves declaracions platòniques...

A Catalunya, les dretes no tene: el terreny tan ben adobat. La reacció esquerrana palesada en les darreres eleccions, ha barrat el pas a la gosadia dretista. La Lliga ha tingut que batre's en retirada, i rancuniosa, folla de despit, ha perdut els estreps. Però no hi ha por, per ara, que recobrin les posicions perdudes. Catalunya, baluard de la República, no deixarà que les dretes falsegin el seu voler. I en obrar així, assenyala a les esquerres espanyoles el camí a seguir, l'únic, per a la salvació del règim.

Catalunya salvarà Espanya i es salvarà ella mateixa.

Del pensament de Ferrn Galán

Si la revolució no ens porta dretament a la República, es malogrará la revolució, i si aquesta no emmotllura la República des dels primers moments la República serà un senzill canvi de nom.

Convé molt evitar, quan en termini més curt o més llarg triomfi la revolució, que siguin els polítics els qui s'encarreguin de donar forma al nou règim, perquè, d'una manera o d'una altra, amb major o menor dissimul, conservarien tots o gairebé tots els costums de l'antic.

S'ha d'estar preparat per a deixar feta a la primera setmana, l'obra de transformació del règim. Si per empatx de legitimitat o per un criteri erroni, es deixa l'obra de transformació

per a desenvolupar-la amb calma en un període més o menys llarg, els enemics tradicionals, àdhuc introduint-se en el nostre camp, iarien fracassar de fet l'esperit de la revolució.

Un nou règim sense un contingut social, serà un règim vell.

RACISME AFRICA. — Esterilitzeu-lo! El seu avi es va menjar un jueu!

—En Gil R...les i En Góicoechea volen arribar a ésser un Mussolini.

—I no veuen que, tot el que més, faran el Primo.

Sense cap intenció...

D'una crònica telefònica adreçada des de Berlín a un diari madrileny:

«¡Extraño personaje Van der Lubbe! Hace pensar un poco en Eróstrato, ese personaje de que nos habla la Enciclopedia Espasa y que, según dicen, trescientos cincuenta años antes de Jesucristo le pegó fuego al templo de Artemisa.»

A nosaltres, l'excés d'erudició ens molesta.

«El Socialista les ha agafades amb el «ministro catalán» senyor Estadella.

I diu que li han sentit dir les següents paraules:

Monicipio.
Acolapsado.
Ofecina.
Escafurciado.
Váyamos...
Res. Castís que es un. Oi, «señor ministro?»

—Desenganya't — deia un conegut lliguero, ex-regidor per més senyes—. Cal ésser enèrgic en totes les discussions. Amb la meua dona sempre sóc jo el que diu la darrera paraula.

—Així ha d'ésser! — li respongué un que l'escoltava.

—Sí. Sempre haig de dir-li: Tens raó, noia.

En Pic i Pon, en tornar d'aquell viatge a la capital de França va dir a l'Ulled...

«—Me ha gustado mucho aquel monumento de una sola piedra que se llama el basílicco de Cleopatras!»

—.....?

—No.

—.....?

—No!

—.....?

—No!!!

—.....?

—No!!!!

(El que parlen els clients d'una perruqueria.)

Un pensament d'En Rusifol:

—Quan un metge ignora el que té un malalt demana l'ajut d'un col·lega i cobra el doble. I és que la ignorància s'ha de pagar més cara.

Contava un diputat, el nom del qual no volem dir, que al

CANÇO DE CAVERNA

(AMB MUSICA DE «LA TAVERNA D'EN MALLOL»)

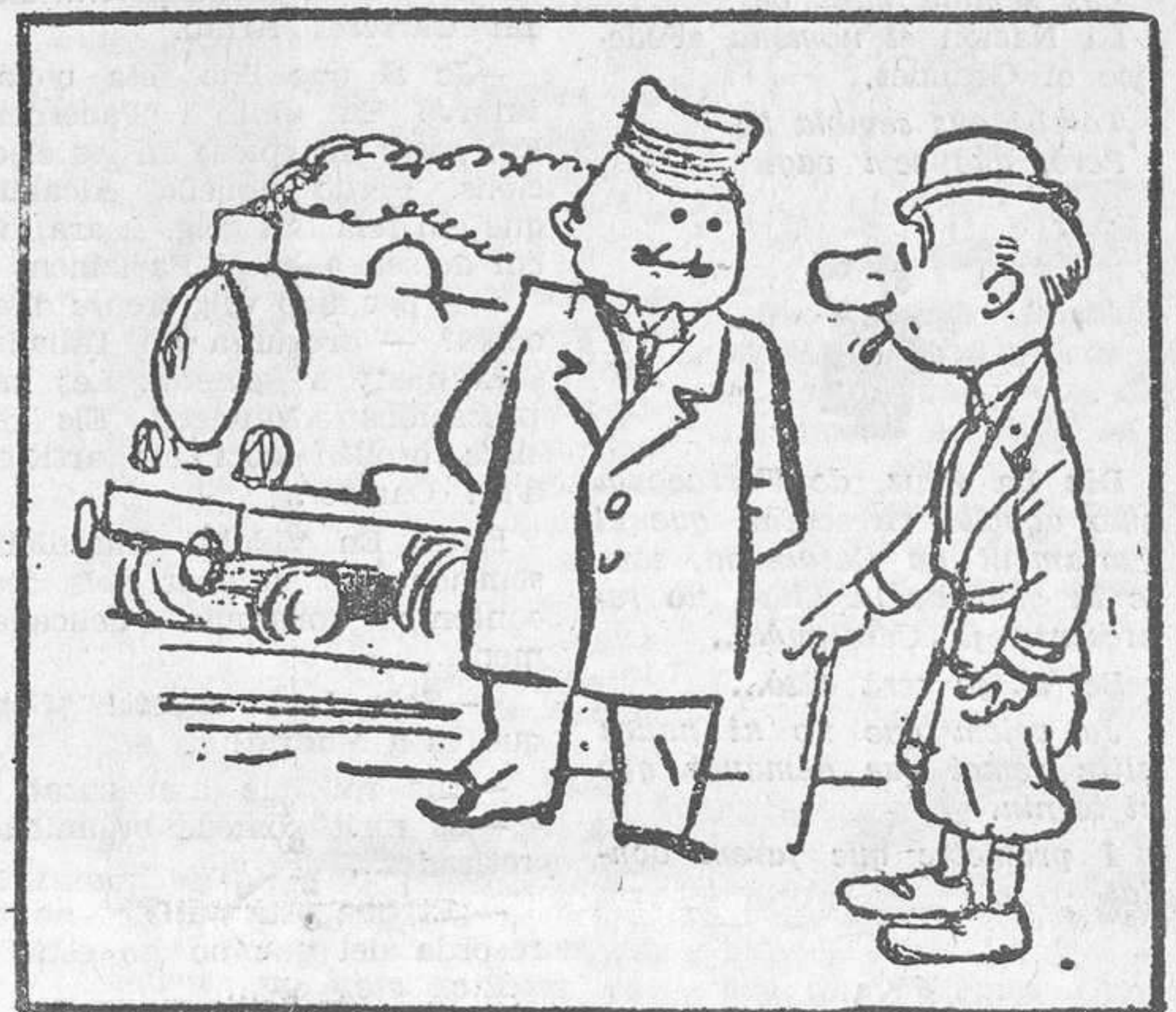
A la caverna d'En Cambó el vot es falseja.
A la caverna d'En Cambó s'hi fan moltes coses, però res de bo.

A la caverna d'En Cambó amb el poble es juga.
A la caverna d'En Cambó volen ésser amos de la situació.

A la caverna d'En Cambó fan molt el «pavero».
A la caverna d'En Cambó es veuen segura ja aquesta elecció.

A la caverna d'En Cambó hi ha hagut patacades.
A la caverna d'En Cambó han rebut, els pobres, ben bé del carpó.

A la caverna d'En Cambó no tot són rialles.
A la caverna d'En Cambó a Madrid s'adrecen, carregats de po.

—¿Com és que una locomotora, amb tot i ésser de ferro, als trenta anys ja és vella?

—Potser ho fa que fuma tant!

seu poble — fora de Catalunya — hi havia moltes facilitats a trobar amors de passada.

—Hi ha senyores «caritatives», deia, casa sí, casa no.

—En deus tenir al costat de casa teua — li digueren.

—No. No n'hi viu cap — respongué ingènuament.

D'ACORD

Un treball de «La Cruz»

A Tarragona surt un diari catòlic titulat «La Cruz» que és molt divertit...

L'altre dia publicava aquestes retelles que nosaltres hauríem publicat també si ens haguessin estat trameses. Diuen així:

«Fa dies, vaig conversar uns instants amb un xicot molt catòlic i conegut meu de feia uns moments.

Després de parlar del temps i dels altres assumptes, com s'acostuma, li vaig preguntar:

—¿Què, a Riudoms no hi ha Fejocisme?

Rumià una estona, una mica estranyat d'això del «Fechussisme», i després contestà:

—Ah, no! A Riudoms són molt bona gent. Mai no n'hi ha hagut de coses d'aquestes...

¿Voleu dir que aquest treball no es va equivocar d'adreça?

QUE FEU, PARATS?

Tot un programa de Govern

«La Nación», almenys no gasta embuts, com la «falange» radical. Diu les coses pel seu nom, la qual cosa és sempre d'alabar. Vegeu, sinó el que publicava l'altre dia en un editorial...

«Nosotros abogamos por una dictadura que sin crueldades, pero con energía, suprima el Parlamento, estrangule la democracia, impida los atentados criminales y establezca durante un año de necesaria preparación, un sistema rígido, inflexible, de trabajo y orden, dentro del cual sean imposibles las huelgas y lockouts, y obligatorio el fomento de la producción y la riqueza.»

Veieu? Així ja sabem per on anem. Això és tot un programa. ¡Caldrà que el senyor Lrroeux l'estudiï per veure si pot fer-se'l seu!

Escanyar la democràcia!
Impossibilitar les vegues!
Suprimir el Parlament!
Res. Una pau octaviana.
¿Què fu parat, senyor Lerroux?

El Govern de Catalunya ha acordat, amb molt d'encert, fer pagar als capellans l'impost de solteria.

La premsa estrangera diu que l'Stavinsky es valia del nom del Borbó per a cometre algunes estafades.

¡Els que volien posar en endredit a En Prieto els ha sortit el tret per la culata!

I és que l'Stavinsky no era tonto ni molt menys: hi ha noms que es recomanen ells sols i el Borbó, que era un intrigant en tot i finançament més, era força conegut en determinats cercles de banquers amics de grans emprèstitis i de fallides impensades.

Però pel vist, com a tots, l'ús del nom borbònic va portar-li malastruga...

El Garcia Sanchois se'n va d'Espanya enfadat perquè no li deixen fer propaganda monàrquica.

Ens sembla molt bé. La Nació el nomena «Fede-rico el Grande».

També ens sembla bé. Però, que se'n vagi.

Diu La Cruz, de Tarragona, amb aquella «frescura», que el Parlament de Catalunya, sense la gent de la Lliga, no representa ja Catalunya...

Bé, sí, ja serà això... Ja veiem que no hi haurà altre remei que demanar que hi tornin.

I prometre que farem bondata!

Un centre radical de Barcelona ha tramès un telegrama de felicitació a Lerroux, fent-li saber la seva «inquebrantable adhesió» i felicitant-lo «per el acierto com que consolida la República».

¡I d'això en diuen consolidar la República?

Si que estan de brometa!

Ha tornat a fer parlar de la seva repugnant persona, el Benigne Varela, llepaseients del Borbó...

Es veu que tota la fauna llejiscosa aixeca de nou el cap...

S'imposa una desinfecció energica. Si no per altra cosa, per higiene.

El regidor electe En Francesc Rosell ja va demostrar ésser un perfecte demòcrata en aixecar-se en rebel·lió contra la dictadura i la disbauxa que monopolitzaven la Federació Catalana de Fútbol allà pels anys 1925-26.

I la seva independència de criteri i rectitud exemplar, li varen valdre una expulsió...

Els seus jutges, si tenen vergonya, deuen enrogir encara...

A CA LA LLIGA

El chor dels descontents

A la Lliga, la inquietud ese masca», com diu En Miracle. Les cares s'han allargat un parell de pams. Els fronts s'han arrugat. El personal subalterm només rep que reganys. Tot és angoixa...

—¿Encara no ha dimitit el comissari d'Ordre Públic? — pregunta l'Abadal, cada migdia, tot reiflant-se nerviosament el bigoti.

—No, senyor — respon En Nadal fent un sospir—. No fa cas de les nostres indirectes.

—I si no se'n va, intervé En Vallès, ¿quan podrem tornar al Parlament? Jo, m'enyorro!

—Ens va ben enredar aquest Cambó, sospira En Romà Sol. Un «tribun» com jo en vaga!

No sé pas on anem a parar... —I mentretant, els de l'Institut Agrícola, veient que no estem «al pie del cañón» van a parlar amb En Companys...

—Jo sí que l'he feta bona, intervé En Vallès i Taberner. Em gasto un «pico» en les eleccions. Però aquella Alcaldia que em feia tan goig, i ara, no em deixa anar al Parlament...

—¡I per això vaig treure dues actes? — pregunta En Tallada. El plany és general. Les imprecacions sovintegen. Els renes brollen com els articles d'En Cambó...

—Entra En Vidal i Guardiola, somrient... I el chor dels descontents l'obsequia delicadament...

—Se'n fum, aquest! ¡Com que va a Madrid!

—Els rai que han sucuat! —Es molt còmode organitzar retirades...

—¡El que està satisfet no es recorda del que no ho està! Etc., etc., etc...

Només riu En Solé de Sojo. Tot això li fa una gràcia!

No cal fiar-se...

De l'amic que puja a saludar-te de pasada: et demanarà quelcom.

De les improvisacions. Del catalanisme de la gent de la Lliga.

De les «diquidacions». De les coses que, tot sospirant, et conti una senyora grossa.

Del republicanisme d'En Ventosa.

Dels secrets que et confiln. Dels que, tot seguit volen que els tutegis.

De l'anticlericalisme dels radicals.

Dels que parlen baixet. Dels articles d'En Brunet.

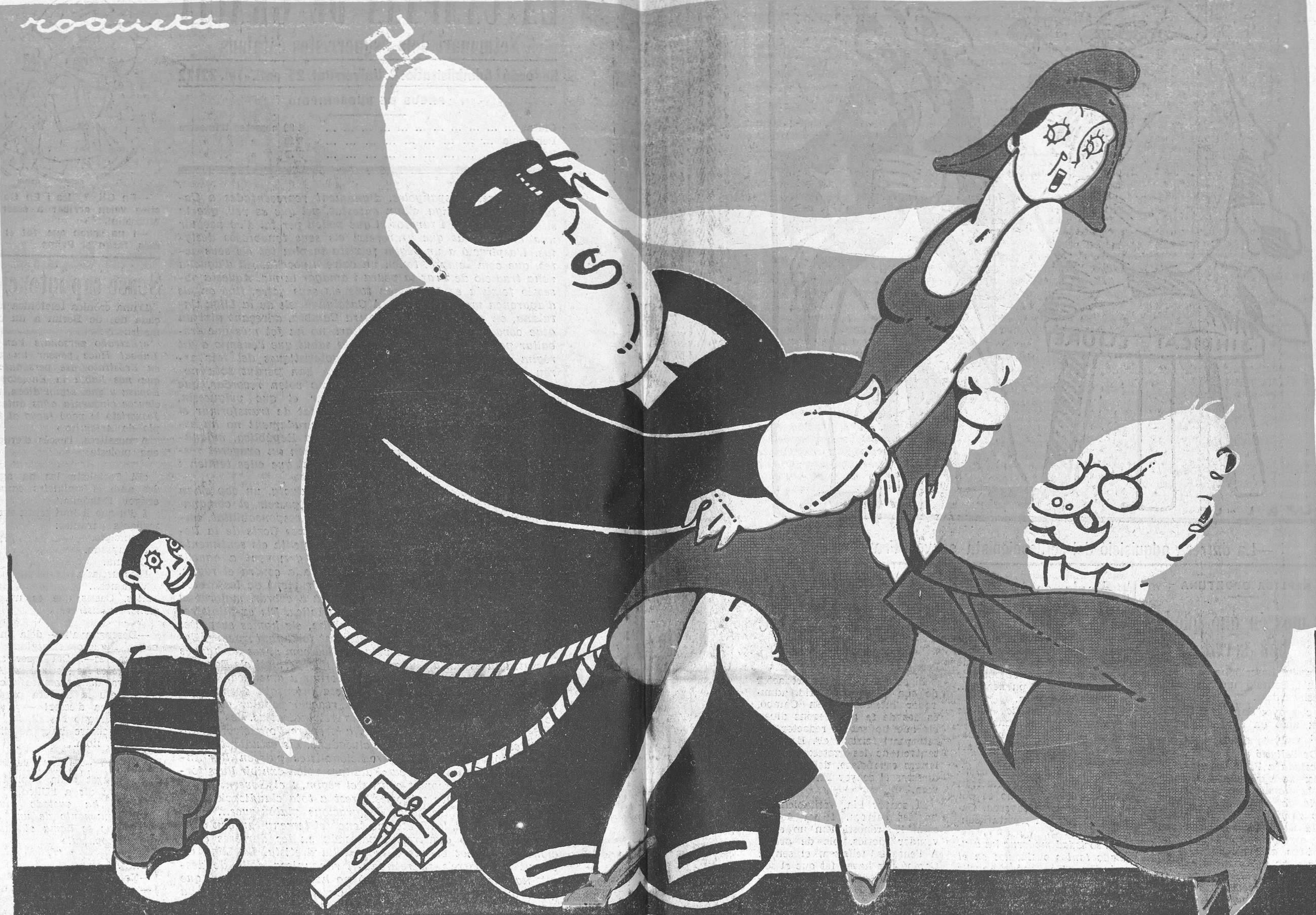
De tota novella llarga. D'una faldilla massa curta. De l'autonomisme de la gent de quartos.

INSTANTANIA

Ràbia, enveja, males cares morros i fronts arrugats... Malediccions, impropèris i renes recargolats.

Fel, sospirs, mirades d'odi, despit, cares de tres deus, empipament, cops de geni, i repicament de peus.

Penjaments contra l'Esquerra desconcert i dolor greu. Heu-vos act el que a la Lliga aquests dies hi veureu.

—Tantmateix la brometa és un xic pesada i ja dura massa!

INTENCIONS

LES BONES ANIMES

Aquest és un senyor qualsevol, un de tants. Ric: fàbriques, accions, immobles. Conseller d'alguna companyia. Soci d'algun club més o menys aristocràtic. Directiu d'alguna junta benèfica. Casat com Déu mana i amb fills. Religios. Afiliat a un partit d'ordre: la Lliga, com exemple. Protegeix una «oieta amb la qual passa les tardes dels dilluns i dissabtes. Però ho fa d'una manera discreta, sense escàndol, per allò que «pecat amagat, pecat perdonat».

Té un passat edificant: s'ometenista, entusiasta de la Llei de fugues i del seràfic Arlequí, col·laborador de la dictadura, soci de la Unió Patriòtica, admirador de Barrera. Avui, ja no cal dir-ho, admirador de Lerroux.

Molt indignat amb la República. Ara, però, quan la República...

les robes, els mobles. El pare visità a l'amo demanant-li un xic de paciència: les coses s'arranjarien, ell trobaria feina, passaria la crisi...

Però als amos no se'ls pot demanar paciència. Si tinguessin massa paciència acabarien demanant caritat. I això mai!

Aquest home avui ha llançat al carrer el llogater que no pagava. I davant la casa ha quedat la família humil, vençuda. Ell, però, com cada dia, ha dinat tranquil·lament, perquè aquestes coses no li fan perdre la gana. Després ha anat, com cada tarda, a prendre cafè al club amb els amics: tots rics, fabricants, banquers, monàrquics. Amb ell ha comentat la política: la «Lliga, Gil Robles, Lerroux, Martínez de Velasco».

Després ha anat a veure l'amigueta: aquella pobra noia que ell protegeix. Protegir: pagar el pis i alguna cosa més a una noia més o menys bonica que a canvi d'això es despulla cada vegada que ve l'amo i es sotmet a les seves mar-

ranades. Abans de tot això, al matí, després de llegir les cotitzacions de borsa, aquest home, que és un bon catòlic, ha oït missa i ha confessat.

LLUIS CAPDEVILA

BON VENT

Els grans amics del teatre català s'en van a Madrid

Maria Vila i Pius Daví volen anar a conquistar Madrid. Pel que es veu, a Catalunya no troben camp suficient per a «sus hazañas». Ara, a la capital de la República, volen lluir el seu «actortom».

Els auguraré un èxit. Els madrilenys es quedaran esbojarrats amb l'accionament de la senyora Vila de Daví i amb la fredor tan ben estudiada del seu marit. Es faran els amos, ja ho veureu.

El senyor Pius Daví, a més

d'anunciar aquest grandióso propòsit, han fet unes manifestacions que palesen un menyspreu absolut pels actors catalans.

Es veu que per a aquest «distingido actor català», els companys d'aquesta terra no són altra cosa que tarregada. I davant d'això, ha volgut, voltar-se d'actors castellans...

A Madrid faran «La Passió». Es escaurà. Ara que és molt possible que passió la sofreixin els espectadors...

La senyora Vila i el senyor Daví, que tan han contribuït al fracàs del teatre català, que han tancat l'escena a tot autor que no els fos grat, que amb l'ajut d'un empresari poc entès han acabat per no poder acabar una temporada, ara, a Madrid, volen deixar en ridícul a la Xirgu i a En Borràs.

Prometen, quan «ens vagui, anar a Madrid a veure els «estudiosos artistes catalanes». I a veure com se'n surten quan tinguin de dir «socializació». Ja riurem.

«Una Catalunya lliure podria ésser uniformista, centralitzada, democràtica, absolutista, catòlica, lliurepensadora, unitària, federal, individualista, estatista, autonomista, imperialista, sense deixar d'ésser catalana. PRAT DE LA RIBA»

L'Estat no té religió de cap mena. Bé, això ho diu la Constitució. Entretant, però, el Govern Lerroux acaba d'aprovar un crèdit de 14.000.000 de pessetes anuals per als capellans, i el Parlament està a punt de fer ascendir els 14.000.000 de pessetes per veure que són poca cosa, a 30 milions.

I això que l'Estat no té religió. Ara calculeu si en tenia!

UNA DISPOSICIO ENCERTADA

Els capellans hauran de pagar l'impost de solteria

El conseller de Finances de la Generalitat senyor Martí Esteve, ha manat que paguin l'impost de solteria els capellans i els religiosos.

Aquesta mesura tan justa, ha desvetllat el furor de la caverna. El vicari general de Tarragona, va voler plantar cara, per tal d'estalviar als pobres clergues el petit augment que aquest import significa en llurs cèdules, però tota l'argumentació absurda del senyor vicari va ésser debades. El que, pel seu gust i voler no es casí, pagarà l'impost.

«Es que els religiosos i els capellans tenen l'obligació de guardar el celibat», diuen els cavernícoles. Això, al fisc, no el preocupa. Que el guardin — que és un dir — però que paguin. Ningú els obliga a fer-se capellans.

Parlen «de la llibertat de consciència reconeguda per la Constitució». Però, això que té que veure amb el recàrrec a les cèdules?

Donen com a argument la plena personalitat legal que tenen les confessions religioses. Està bé; però això no les exempte de pagar. I diuen, per fi, «que donat el caràcter de penalitat que s'atribueix a l'impost, no pot aplicar-se a qui guarda la solteria en compliment de disposicions legítimes...» Aquest argument no té cap consistència, ja que la llei ha d'ésser igual per al ciutadà que treballa, i es casa, i dona fills al país, que pel gaudul que «adquireix compromisos» pel seu gust.

Han al·legat els clergues, en defensa de llurs pessetes, que a la resta d'Espanya els capellans no el paguen l'impost de solteria. Com si desconoïessin l'existència de l'autonomia de Catalunya, la qual ens permet acabar amb privilegis poc assoltes.

I, com a argument de pes, diuen que no és just que els clergues no catalans residents a Catalunya, hagin de pagar el que a la seva terra no es paga. Cal capir la impropèndia, la negació autonòmica, la manca de sentit comú d'aquesta alegació...

pagar. Heus ací la màgica paraula que ha despertat més rancúnia que cap suposat atac al dogma...

I es que, el dogma, davant els interessos, queda un xic de recó.

SANT ADRIA DEL BESOS

Guspires «constitucionals»

Dijous de la setmana passada tingué lloc al saló de sessions de la Casa de la Vila, la presa de possessió del nou Ajuntament elegit el 14 de gener. A l'acte assistiren gran nombre de ciutadans i algunes ciutadanes que omplien una vessar l'ementada sala.

En les cares del públic i en les dels consellers municipals, es notava l'emoció del moment, històric en tots els seus sentits.

I d'aquell famós partit liberal català ¿què se n'ha fet? Doncs — i com no! — està dins la disciplina del partit radical, on per a entrar-hi, pel vist, sobra precisament una patent de monarquisme.

«Quina competència més ruinosa ja a la Lliga! Tanmateix no s'hi val...»

MEDITACIONS (IMITACIO)

«A March y a Calvo Sotelo miraba Solé de Sojo y exclamaba eternecido: —Yáigan. Dios lo que somos.»

«La Lliga no s'ha mogut del Parlament.» «La Lliga ha deixat al Parlament el seu fantasma. I davant d'aquest fantasma potser entrarà a l'Esquerra el sant temor de tirar-ho tot en orris.»

No cal aclarir que això és de mossèn Manuel Brunet. Els capellans són els que més creuen en bruïxes. I és lògic. Fantasma i bruïxes és llur... completament.

Ara, no obstant, sabem, per boca de mossèn Brunet, que la Lliga és un fantasma.

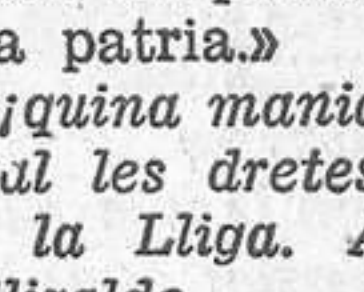
Va dir el senyor «Lamamie de Clairac, en el míting de l'«Opera», de Madrid: «El odio no puede salir de pechos tradicionalistas.»

El senyor Lamamié de Clairac s'adreçava, segurament, a un auditori fàcil de convèncer... O massa convençut.

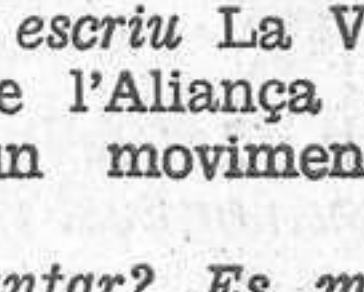
Un tal senyor Elizalde, en un míting tradicionalista celebrat a Madrid, digué que «Cataluña ha clavado un puñal en el cuerpo de la patria.»

Però, ¿quina mania tenen amb el puñal les dretes! Ahir, la Lliga. Avui, el senyor Elizalde...

«Cal preguntar a les autoritats — escriu La Veu — si saben que l'Aliança Obrera prepara un moviment revolucionari.»

Preguntar? Es més eficaç el «Delateu!» Més eficaç i més castís. I més... lliguero.

Els regidors radicals no troben bé l'actual Llei Municipal... No ho comprenem. Ja que amb l'anterior, cap d'ells no ocuparia avui el càrrec. De desagraïts...

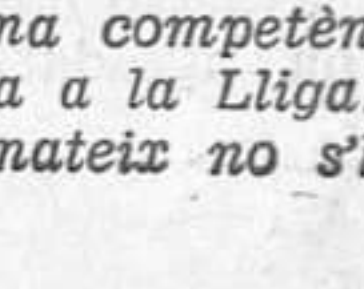
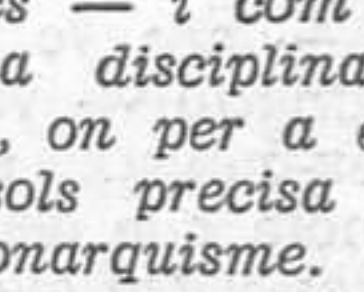
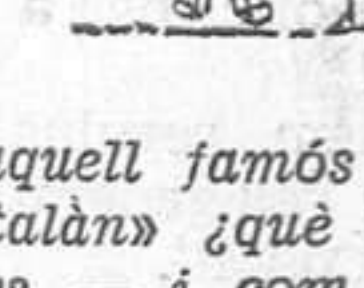
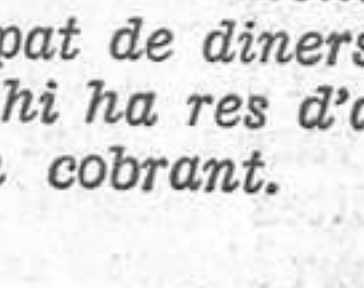
Sospitem que els caps grossos de la Lliga hauran picat els dits a En Brunet, ja que aquest en la retirada dels diputats de la Lliga, el Parlament s'estalviaria un grapat de diners.

I no hi ha res d'això. Tots se'ngueixen cobrant.

I d'aquell famós partit liberal català ¿què se n'ha fet? Doncs — i com no! — està dins la disciplina del partit radical, on per a entrar-hi, pel vist, sobra precisament una patent de monarquisme.

«Quina competència més ruinosa ja a la Lliga! Tanmateix no s'hi val...»

Contes del Sr. Rector

En un banquet donat amb motiu d'una festa de caritat, un cambrer va vessar un plat de sopa damunt de mossèn Canadell.

Aquest, empipat, va exclamar:

—Carai!

I tot seguit, recordant-se que vestia sotana, es va adreçar als altres concurrents i els digué:

—¿Alguna persona laica vol tenir l'amabilitat de dir algunes paraules pròpies del cas?

En una escola de Vilaflasca la professora explica la lliçó.

—La frase «el meu oncle m'ha donat un duro», està en temps present. Ho enteneu?

—Sí, senyora.

—La frase «el meu oncle em va donar un duro» és temps passat... Està clar?

—Sí, senyora.

—A veure, tu Manelet... Digues. Aquesta frase: «Jo demano diner al meu oncle». Quin temps és?

—Es temps perdut, senyoreta.

L'oncle d'En Manelet és el rector de Vilaflasca.

El pare Gatoses va ésser enviat a catequitzar els aborígens de la Terra del Foc.

Però l'home es trobava en un greu compromís. No podia fer entrar a la closca d'aquells infeliços, la idea del cel i de l'infern...

Fins que un dia, el bon home va trobar la idea salvadora...

—A l'infern, va dir-los, hi fa doble fred que aci...

En aquell moment, els indis suportaven 25 graus sota zero.

I decidiren portar-se bé, per tal de conquerir el cel.

A Santa Bellugada hi havia un convent nomenat de la Santíssima Trinitat. En son claustre s'estatjaven trenta-tres frares caputxins.

La filla de la bugadera del convent anava a la rectoria a aprendre la doctrina...

—Quantes són les persones de la Santíssima Trinitat? — va preguntar-li el senyor rector.

—Trenta-tres, va contestar ràpidament la criatura.

I com els senyor rector obrís uns ulls com unes taronges, i la quitxalla s'hi fes un tip de riure, va fegir enfadada...

—¡A veure si ho sabran millor que jo, que la meua mare els renta les camises!

Mossèn Gatuellas volia convèncer Abraham Levy...

—T'equivoques, li deia, si creus que aniràs al cel després de mort.

—Doncs, jo li dic que sí que hi aniré, enyor rector.

—I com t'ho arreglaràs?

—Molt senzill. Així que arribi a la porta del Paradís, apreto, dono una mirada a dins i torno a tancar. Després, torno a obrir, i tanco de nou. I així, successivament, una bona estona. Aleshores, l'àngel porter, tip d'aquesta manobra, acabarà per dir-me:

—O entra o surt, però decideix-te.

I jo, aleshores, entraré.

IMAGINACIO

Les espartenyas de Sanjurjo

Han dit ls diaris cavernícoles, que aquests dies estan palesant una imaginació de sagristia que encisa per la seva ingenuïtat. Ara s'han empescat el conte de les espartenyas d'En Sanjurjo. Té molta gràcia, segons ells...

«A la cuenta» l'ex-general, a Santonya, va aprendre a fer espartenyas. Es convenient això, veritat? I fruit d'aquest ensenyament, varen ésser dos parells de dites prendes «senzillament preciosas, con tanta perfección com el mejor al-pargatero de Azcoitia».

¡Sempre s'apren en aquest món! ¡Heus aci com l'ex-general ja té ofici per a guanyar-se la vida!

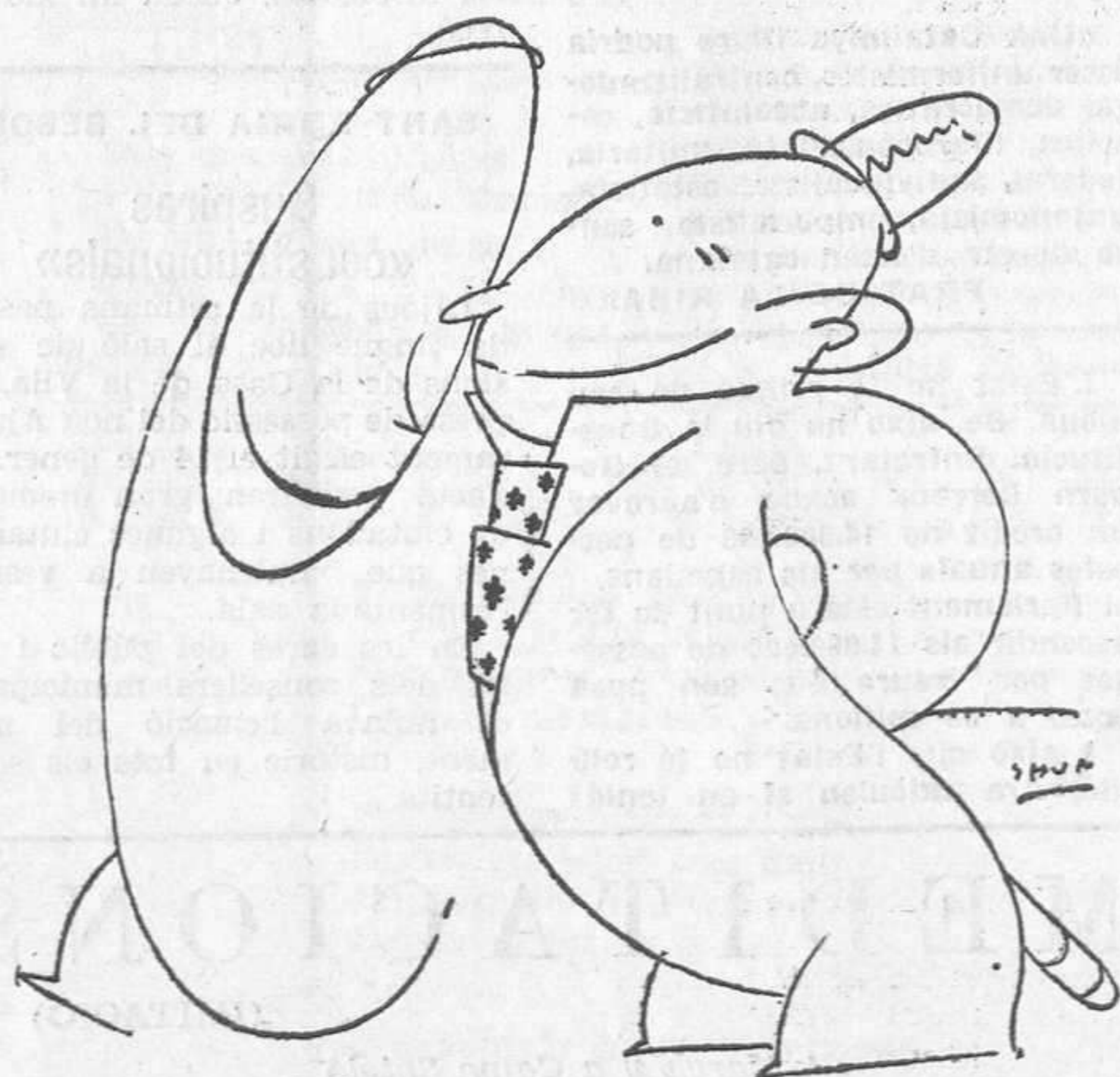
Però anem seguint amb el conte. Ell, l'ex-general, se n'ha quedat un parell.

I l'altre — ara ve el desenvolupament d'imaginació — va enviar-lo a un ex-ministr socialista, amb una nota que deia: «Para cuando tenga usted que correr.»

No els ha agradat? Ja ho

veiem. Són republicans. Si fossin monàrquics aquest conte els faria molta gràcia.

Com ens en ha fet a nosaltres, gràcies a Déu.

—Ja ho veus! No passa res.

—No ho diguis! Fins passa el republicanisme dels agraris!

—La darrera adquisició del col·leccionista senyor Francisquet

REPLICA OPORTUNA

Un mos én que queda beu servit

Mossèn Barceló ha adreçat a Miquel Santaló un article ple d'insinceritats.

I el senyor Santaló li ha respost; amb un altre que acaba així:

«De l'allusió que feu a la meua estada a París l'any 1925, és millor no parlar-ne. Vull recordar-la només per fer-vos memòria de com vam acollir-vos amb l'amie Xirau, a la pensió de la Rue Madame, quan anàveu esmaperdut pel món, no drint-vos amb els recursos facilitats, no pels vostres amics i companys d'avui, sinó pels republicans de sempre. No oblideu, almenys, que els ben nascuts solen ésser agrats.»

Mossèn Barceló ha quedat ben servit.

El diaris catòlics de manen quartos

Els diaris cavernícoles publiquen un anunci «pro-prensa catòlica». Per tal que vegin que no som sectaris — segons ells diuen — anem a publicar-lo... som així els de casa.

«El periódico católico es luz y gracia» comença dient. Està molt bé. Però de luz en demanen a cada moment. Heus aci una contradicció evident.

«Sin él, no se puede caminar.» Això ja ens permetran aclarir-ho. Sense ell no es pot caminar cap a la caverna. Calla dir-ho per tal d'evitar confusions.

«La sociedad moderna ha acumulado tantos obstáculos en el camino...» Té raó. Aquells temps de la Inquisició donaven gust. Però ara! Uix!

«...que no hay medio de salvarlos sin ese consejero leal...» Això acabarà demanant pàfies, diran vostres. I tenen raó. Lleixin:

«¡Qué crimen el de los católicos que abandonan a su periódico!» Ja està. «Remitan fondos.»

No. ¡Si España és molt catòlica!

Perqué no l'amnistien?

Si s'amnistia a En March. Si poden tornar Calvo Sotelo i Benjumea.

Si aci no ha passat res. Si el Viver i el Montsny passen per Barcelona.

¿Que s'oposa per què s'amnistii, també, aquell famós Alfons de Borbó?

Un cop amnistià, l'home podria tornar i fins presentar la seva candidatura per a diputat a Corts.

La Lliga l'ajudaria com va ajudar En Bau i l'Ayats. I si sortia, fins podria fer de jabalí...

Tot és començar-les les coses...

I al pas que anem!

PER MOLTS ANYS

Les activitats de Josep Pla

El senyor Josep Pla, redactor de «La Veu», a Madrid, admirador interessat d'En Cambó, és des de fa poc, segons diuen els que ho saben, redactor del setmanari feixista «F. E.», portantveu de les grotesques «Falanges españolas», del qual n'és director el senyor Primo de Rivera.

El senyor Pla, veritablement, ha fet carrera. I per aquest camí li pronostiquem un esdevenidor gloriós, ple de profit. A l'ensem, felicitem el senyor Cambó per haver fet que el seu panegirista s'orientés d'una vegada...

Cal protegir els amics...

ES NATURAL

«La voz de su amo»

Copiem de «Informaciones»: «Quedarà bien claro todo lo ocurrido, incluso la actuación del «incorruptible» Sr. Carner, uno de los malvados que por móviles financieros — para darles un nombre admisible — han contribuido con más perfidia a que la persecución criminal pudiera llevarse a cabo.»

Suposem que ja hauran endevinat els nostres lectors, que es tracta del cas del senyor March.

«La voz de su amo» no podia parlar d'altra manera.

«La Lliga sembla dominada per la impressió que Catalunya és un afer casolà, minçanament segon i poc escalent per a la vastitud del seu geni polític; el mateix rampell de la seva retirada és poc probable que mai se l'haguessin permès en el Congrés madrileny.»

JOSEP CARNER

Cartes de fora

Us preguem que ens envieu nota de tots els atropellaments, de totes les injustícies, de totes les burlades que contra la República maquinin la gent de dretes, els cacics d'ahir que volen seguir essent cacics avui. Cal no silenciar l'obra criminal d'aquesta gent, cal donar-hi una publicitat atterradora.

Les pàgines de LA CAMPANA DE GRACIA estaran obertes a totes les vostres veus de protesta. Contra el propietari feudal, contra el capellà facciós, contra l'innoble cactic, llançeu la vostra veu acusadora i justiciera.

CASTELLO D'EMPURIES

Com les gasta la gent de la Lliga

A «La Veu de l'Empordà», hom pot trobar-hi els mots següents:

«A quarts de tres de la tarda, hi hagué batusses a la Placeta, enfront de la secció 3.e. Els nostres arrambaren un esquerrà i el feren caure a terra. Un dels nostres arreplegà un bordista i el va agafar del ganyot, fent-li treure un pam de llengua. Sort del senyor Valls, gendre del senyor Garrigolàs que, tocant el xiulet, féu venir la Guàrdia Civil, la qual es trobava en un altre carrer en aquell moment. L'esquerrà agafat pel ganyot ja començava a perdre l'alè. El senyor Valls agafà un esquerrà, amb el braç esquerre, pel coll, aparellant-lo al seu costat, per a evitar que fes mal i amb l'altra mà acanovava el revòlver, mirant si veia cap pistola i disposat a fer foc. Al mateix temps tocava el xiulet. L'esquerrà que aguantava el senyor Vall, li fugí després de mossegar-li un dit. Gràcies al senyor Valls no passà cap daltabaix.

Potser és preferible que guanyessin els esquerrans, car corre el rumor que un castelloní resident a Barcelona, que fou perseguit per la dictadura, havia de capitanejar els escamots de la vila, cas que hagués guanyat la Lliga, i a la nit incendiar mitja vila. L'actitud dels esquerrans era amenaçadora.»

Si no fos que no publica un periòdic seriós com «La Veu de l'Empordà», ens creuríem que es tracta d'un final dels drames de Benavente. Ja veieu, doncs, les misèries en què s'ha de veure un home com el senyor Valls, gendre del senyor Garrigolàs per excel·lència, i aquest darrer un dels pocs exemplars que ens resten del caciquisme feudal. El corresponsal de «La Veu», a Castelló, fins i tot confessa l'actitud agressiva que va adoptar la «Lliga» a Castelló, però es calla moltes coses. No diu, per exemple, que a aquesta vila hi havia un bon nombre de famílies pobres que podien anar a cercar, sense pagar, en certes botigues, els comestibles de primera necessitat. Ja veieu quanta generositat, però solament va durar fins el diumenge de les eleccions. ¡El dilluns ja no interessava! També es calla el fet d'aquella ambulància que repartia arròs, llet, pa, oli, bacallà, roba vella, etcètera, per certes cases orfenes, residències necessitades. No dóna compte tampoc que l'elecció fou controlada per tres notaris de Figueres requerits per la Lliga. No diu tampoc — oh ironia! — allò d'aquell vot que varen adquirir amb tanta legalitat, entre molts altres, i que el pagaren amb un duro sevillano. Li ha quedat al tinter la gesta de mossèn Lluís quan va anar a portar l'hostia santa a un malalt moribund, que mentre estava en el moment suprem de la cerimònia li comunicaren la derrota, cosa que el va commoure tant, que de cop i volta apretà a córrer, saltant com un cabrit, cap a l'església on va deixar-hi el cal-

ze en forma tal que no hem sospitat mai que el Dret canònic ho reguli. El que compremem que es calli és el negoci d'aquells fondistes en precipitar-se, abans de la victòria, a comprar dues caixes de llagostes, matar cinc dotzenes de pollastres, una vedella i molta cosa més. «El festin de Baltasar» no es va portar a cap. Neró no pogué delectar-se tocant l'arpa mentre s'incendia la Roma dels nostres pecats. Amén.

BADALONA

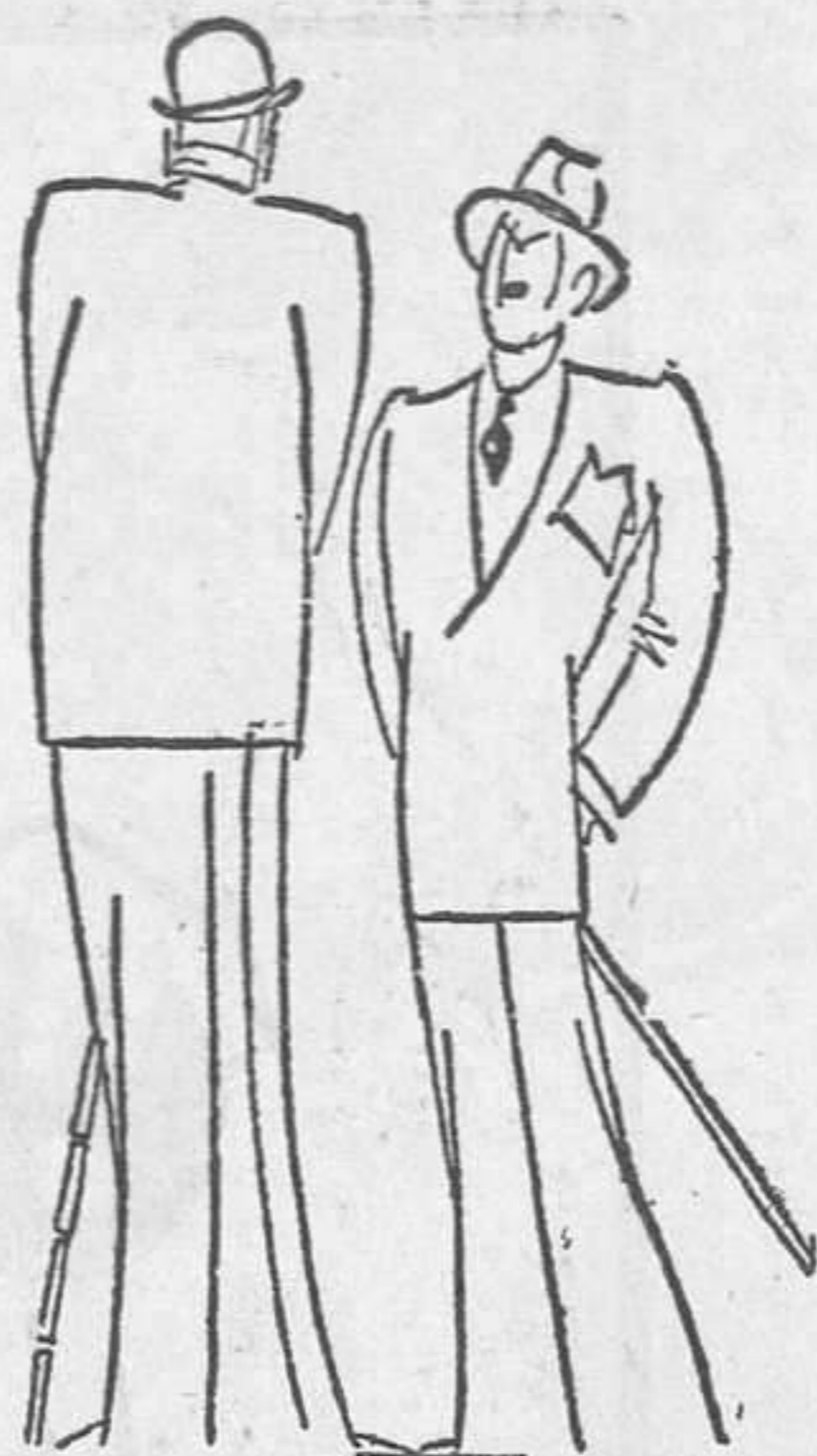
Els pitjors enemics de Catalunya

Quan en un país un partit polític perd unes eleccions, i més si es tracta d'un partit d'ordre com així es diuen, jo crec que el més lògic i democràtic, és començar de nou i esmenar els equívocs en què hagi pogut caure el partit o els homes capdavanters. No ho creuen així els homes fracassats de la Lliga, ja qua lluny de sentir-se gens ni mica catalans i menys republicans, llancen tot el bri i tota la seva bilis, com si es tractés de qualsevol Garcia Sanchis, Goicoechea o Royo Villanova.

Heus ací el que no pot oblidar cap català i cap republicà responsable que senti els moments històrics que vivim per a l'Autonomia de Catalunya, i la consolidació de la República que el poble es va donar en la memorable data del 14 d'abril del 1931.

Els grans catalanistes de la Lliga només fan veure que ho són quan governen, però és que ni això podem dir, perquè, ¿què no varen governar durant trenta anys? i ¿què feren per Catalunya? Res, absolutament res. Es a dir sí, varen organitzar un Sindicat Lliure per a assassinar els obrers que els destorbaven, facilitaren una dictadura perquè expulsés els homes republicans i catalanistes de cor, de la nostra terra, que no es varen voler vendre per una casaca de ministre perquè els feia fàstic anar al costat d'aquell odiós Borbó. La Lliga ho enyora tot això. Aleshores Catalunya era rica, era una Catalunya viva... a mans d'uns vius. Odiem l'Esquerra perquè saben que no els deixa manar a benefici de la seva exclusiva butxaca, i perquè saben que hi ha homes que cada dia posaran més en ridícul i més al descobert la ineficàcia dels trenta anys que varen governar. Per això, i per res més és el seu odi a les esquerres, fins arribar al punt tan greu de mirar de fer fracassar l'Autonomia de Catalunya, fan com aquell fill sense entranyes que per tal d'anar ell bé, fins es vendria la seva mare, i en aquest cas ells són el fill, i Catalunya la mare.

Però que no es cansin. Si no fos que en surt perjudicada Catalunya, els diria que continuessin, ja que així els pocs que creuen encara amb ells, es convencerien que la Lliga no té res de catalanista i que és un catalanisme de compra i venda. Davant d'aquests usurers de Catalunya i d'Espanya que volien tornar a organitzar-se, estan les esquerres recolzades per la gran majoria del poble per

—Jo espero el Carnaval per a divertir-me.
—Jo, no ho necesito. Estic subscrit a «La Veu».

a donar-los la batalla en el moment oportú. Per la defensa de les llibertats de Catalunya i per la consolidació de la República, estem disposats a donar, si calgués, la pròpia vida. SALVADOR GRIFOL

ALCOVER

Un cas de gravetat

En les eleccions del proppassat 14 de gener, la candidatura d'esquerres obtingué una immensa majoria damunt la de la Lliga. El nostre poble, esquerrà i racialment català, en donar els vots a la candidatura triomfant, no mirà precisament els homes, sinó que mirà el partit al qual pertanyien. Creia que els dirigents del Casal d'Esquerra havien cercat homes de confiança, d'una austeritat i rectitud d'obrar, veritablement exemplar.

Pocs dies després de les eleccions corria la veu que dos dels regidors elegits no estaven d'acord amb el nomenament del senyor Delfí París com a alcalde, i que a l'obrar així ho feien influenciats per dos destacats elements de la Lliga.

Al córrer aquesta veu, el més natural era que els esmentats regidors, si es veien nets de l'acusació que se'ls feia, procuressin desmentir-la. Però ells, donant per cert això que es deia, callaren...

En vista d'això, el Comitè Directiu del Casal d'Esquerra sembla que va cridar-los, i que ells, a la fi i procurant sincerar-se, explicaren la veritat.

El que digué Josep Homs, un dels dos acusats, fou que el president del Casal, Josep Agràs, en combinació amb Vicenç Palau, Vicenç Ferràndiz, Sebastià Malapeira i Gaspar Girona, havia aconsellat incloure a la candidatura d'esquerres, a l'esmentat senyor Homs i a Josep M.a Jové, els quals una vegada elegits, passarien als regles de Lliga Catalana. Hem d'advertir que la Lliga ja tenia per segura la derrota, ja que el 19 de novembre fou vençuda per gran nombre de vots.

El projecte de la Lliga era atrevit, ja que tenint segura la derrota anava a obtenir la victòria. Ells comptaven segurs els tres regidors de minories, contra set de l'Esquerra; amb els dos esmentats candidats s'anivellaven, i era qüestió de tàctica, el fer girar qualsevol altre; i segons sembla, pensaven fer-se seu el senyor Manuel Brunet, d'un brillant historial esquerrà.

Després de grans polèmiques, en la reunió esmentada acordaren, prèvia promesa de afinitat amb la resta de la candidatura, que prendrien posses-

sió els dos regidors i anirien en tot d'acord amb Esquerra Republicana de Catalunya. Malgrat això, al prendre possessió el dia 1.er de febrer el nou Ajuntament, ells no ho feren, i fins a segona convocatòria, no podran nomenar els càrrecs amb caràcter efectiu.

Sortosament, el pla maquiavèlic de Malapeira, Palau, etc., no tindrà més transcendència que l'escàndol conseguint i el desprestigi dels cacics abans esmentats, per altra part, prou coneguts del poble en manta ocasions.

D'alguns dels cacics autors del fet, no ens estranya, és el seu procedir normal, de pocavergonyes i lligueros.

En canvi, ens ha estranyat que gent com «Don Vicente» Ferràndiz, doctor de pa sucacat que cobra una important quantitat com a metge titular, gràcies a l'anterior ajuntament d'esquerra, s'hagi posat en evidència ridículament, exposant-se a l'adversió d'una part de la nombrosa clientela que té.

JOAN A. SIMO

SANT JAUME DELS DOMENYS

Un sermó feixista

En aquest poble que tant s'ha distingit pels seus sentiments esquerristes, s'intentà organitzar un míting o un sermó feixista — no sabem del cert què era, però el cas és ben igual—.

Arribats els oradors disposats a fer la seva salsa, comparegueren per acabar de fer el sofregit, quatre vicaris, de *Virgen madre y del muy or mio*. Els veïns de Sant Jaume dels Domenys, lluny d'espantar-se amb la tal presència, se les donaren a no voler que tingués lloc el míting.

Hi hagué el conseguint aldarull, després del qual, els escarabats s'hagueren de retirar a fer llurs boles a les sagristies.

SANTA COLOMA DE QUERALT

Com entenem la llibertat els esquerrans

Llibertat! ¿Quants anys passarem a Espanya que no hi havia llibertat? En varen passar molts, i més n'hauríem passat si no hagués estat per aquests homes idealistes, abnegats, que no reparant ni un sol moment que els hi anava

el benestar de casa, la vida, empengueren la tasca — per cert feixuga i segons per qui dolorosa — de fer sentir la seva veu per totes les contrades d'Ibèria per veure si el poble es desvetllava del somni que dormia d'anys i més anys.

Nosaltres, els joves, els vells, ningú no sabia el que era llibertat, perquè no es tenia l'esperit suficient per a adquirir aquesta cosa que fa gran els pobles que la tenen. Aquests homes abnegats, com Macià, Azaña, etc., foren els que adquiriren aquests drets que tan enalteixen el poble que els té, i dirigint-se a la joventut l'exacervaren fent-li comprendre el necessari que era la seva reacció per a salvar el país de la devallada que estava sofrint a mans d'aquells quatre homes que regien els destins d'un poble que volia cultura, pau, treball i llibertat.

La llibertat és la més apremiant necessitat humana per a educar els pobles: la llibertat és el que emancipa l'obrerisme i millora la seva situació; la llibertat és el que obra pas, camí, per a adquirir l'augment de salari i totes les fórmules positives; la llibertat és la mare del pensar i del raciocini, de l'economia, de la ciència i de l'art. Sense llibertat es fa malbé una part de la vida que és la riquesa material i espiritual.

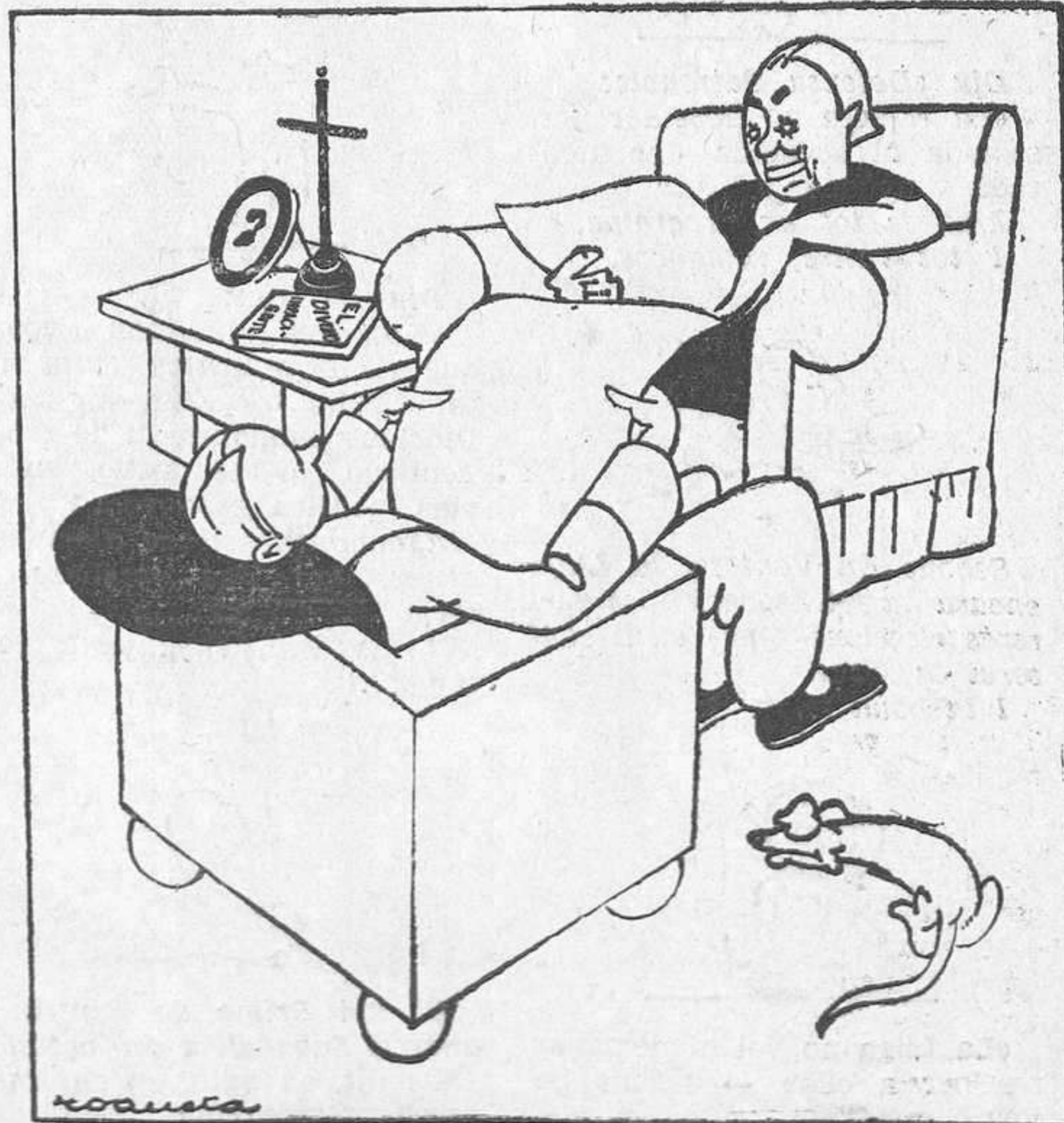
I el poble que s'ha donat compte d'aquestes coses, procura, com un dret que té, conservar-les i vetllar-les, i per això procura posar els ulls a l'horitzó perquè no aparegui un jorn que ens prengui de les mans el que tan costà de guanyar.

Si a nosaltres ens manquesin les facultats necessàries per a conservar aquests drets i aquestes llibertats, aleshores veuríem aquests llops famolencs que treuen les seves urpes i les clavarien damunt el poble. Però com que el poble està emancipat i ensems educat, no ho permetrà de cap de les maneres i si ho permetés, pobre d'ell! perquè tornarien a repetir-se aquelles ignomínies que tan poc diuen per a un poble culte i civilitzat.

LLUIS ALBI

«Les esquerres tenen força-sament que complir tres deures. Primer, defensar el passat; segon, salvar com més aviat millor el present; tercer, garantir l'esdevenidor. Aquesta és la missió de les esquerres.

MARCEL·LI DOMINGO»

—Diu el diari que els fabricants de Catalunya han aconseguit cinc mil obrers.
—Déu els castiga per no haver votat la Lliga.

REPICS

Es queixa, el senyor Ventosa i Calvell, que se li negui el permís per a portar arma. Això rai: que en demani una als del requete. Els en sobren!

El senyor Ventosa va fer, al Coliseu Pompeia, un pobre discurs. I és que quan no hi ha viquets no es poden fer cistells. El senyor Ventosa va fer, novament, el ridícul.

Diu Manuel Brunet, i es queda tan fresc: «L'escola laica es un invent maçònic.» ¡Després d'aquesta pensada, bé es mereix un homenatge!

El senyor Casanueva diu que és monàrquic. Però que no tindria inconvenient a formar part d'un Govern de la República. Fa un fred que pela!

Ha estat retirada l'acusació contra la major part dels acusats pels fets del 10 d'agost a Sevilla.

¿I si, a la fi, deixéssim de fer comèdia? Perquè el poble ja se n'està cansant.

Diu «Defensa Patronal»: «La riquesa no debe ser perseguida ni asustada sino alientada y ayudada.» Això és tot un programa. I tot l'altre, romanços.

Segons En Ventosa, la Lliga encara ha fet negoci en les darreres eleccions. Que éu li conservi la vista. I la bona fe.

«La Lliga no vol ni demanar res per a ella» — segons La Veu.

Aquests senyors ens prenen per desmemoriats o per ximples!

El general Goded, el del «Viva España... y nada más», vol que al Marroc domini «el palo». Amb el «palo» el moro es soliviantarà i s'airejarà en armes.

I davent-hi guerra al Marroc, certs generals taran carrera. «Viva?» «Viva».

El President del Govern francès M. Daladier, ha donat la llauna a M. Chiappe, i prefecte de policia tan amic del Borbó i de l'Stavinsky.

Els camelots s'han avolatot... Aquest sol jet proclama la justícia de l'acord. No falla.

El Sant Pare — com li diuen els apostòlics i romans — s'ha declarat enemic del nacionalisme...

Bé! I ¿què dirar els nacionalistes catòlics de l'Albiñana? Tot són entrebancs en aquest món.

Don Jaume de Borbó ha parlat (és un dir) amb el Para. Heu-vos aci una de les dues-centes setanta-tres coses que ens tenen sense «cuidados».

La Epoca té una fantasia del tot oriental. S'ha inventat «nada menus» que una participació de la Generalitat en un moviment revolucionari...

Que si el Sometent. Que si els mossos d'Esquadra. Que si l'Azaña. Que si els separatistes... Que si els rabassaires...

Es propi de vells el rapapajar.

Diu La Veu:

«Nosaltres nauriem volgut que els ex-ministres de la dictadura no tornessin a exercir funcions públiques, ni de representació, ni de gestió, en la vida política espanyola.»

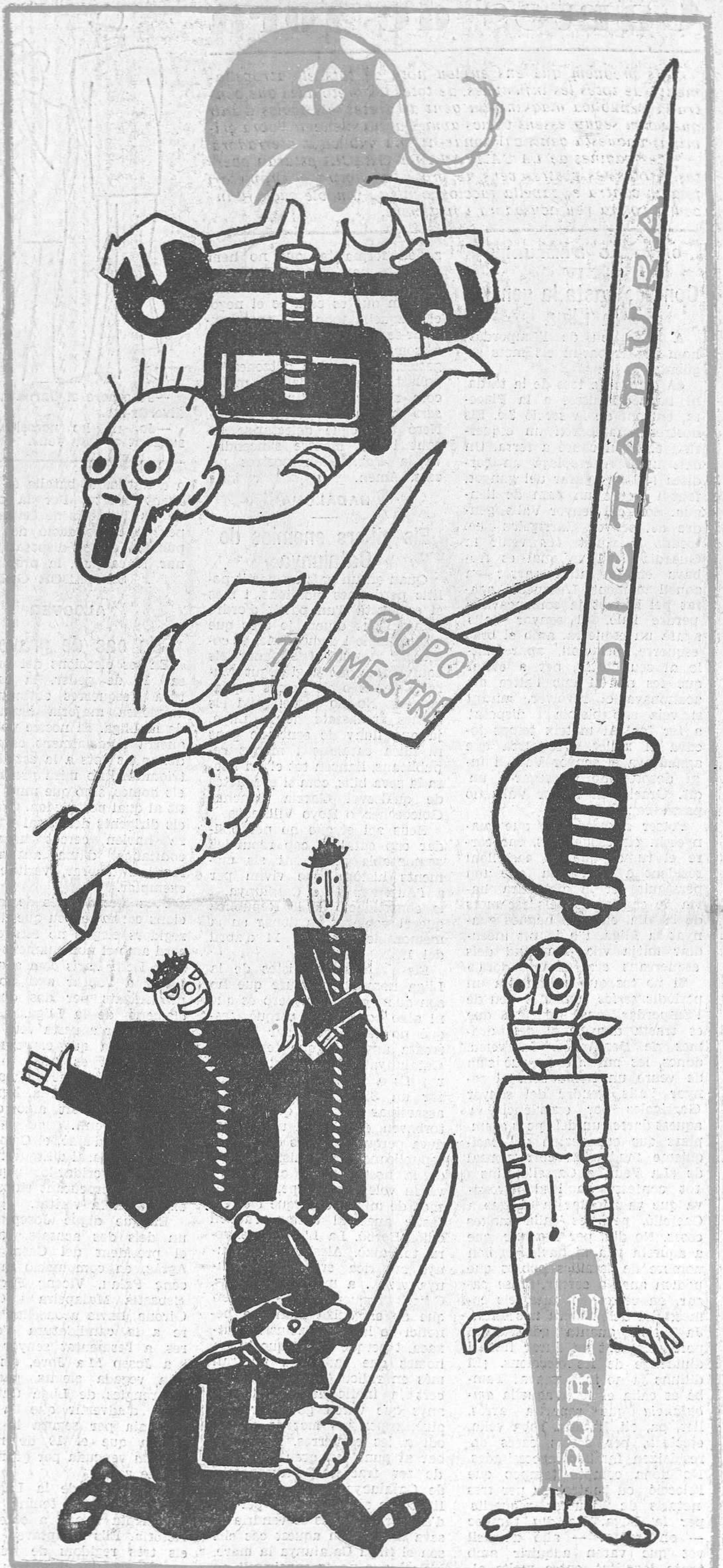
Exactament el que diem nosaltres. Ara, que nosaltres ho diem de tot cor.

I La Veu, enganyant, com sempre.

El noi Primo de Rivera va anar a Sabadell a fer prosèlits. De nit, en auto, va entornar-se'n a Barcelona.

De nit són més fàcils d'evitar els esclats d'entusiasme del poble.

L'autonomia, tal com la voldria la gent de la Lliga

Diu La Veu:

El problema del camp. — El Parlament aprovarà una llei ineficac per injusta i per inadequada a les realitats de l'agricultura.»

Semblà, però, pel que es desprèn de l'article encapçalat amb les precedents paraules, que la Llei no és tan «ineficac», ja que vindrà a afavorir els rabassaires.

Per això La Veu s'apressa a

qualificar-la també d'inadequada». I diu, a més a més, que és «com una mena de baluard de la revolució».

Ni una paraula més. Ja està prou aclarit.